

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/180/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117232567
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:6117232567.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: N. I. R., G. J., V.: XX XXX XXX, G. G. I. XX, H., zastúpený advokátom Mgr. Michalom Šalingom, IČO: 31 810 781, so sídlom Konventná 9, Bratislava, proti žalovanému: Mestská časť Bratislava - Dúbravka, IČO: 00 603 406, so sídlom Žatevná 2, Bratislava, zastúpený advokátom JUDr. Ľuboslavom Kašubom, so sídlom Na vršku 1, Bratislava, o zaplatenie 480 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 23. februára 2018 č.k. 8C 27/2017-89 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 480 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobcom domáhajúcim sa od žalovaného zaplatenia sumy 480 Eur, že v exekučnom konaní sp. zn. EX 3269/2014 oprávneného I. R. proti povinnej I. D., o vymoženie uloženej povinnosti vypratať byt, bola dňa 02.03.2016 vykonaná exekúcia vypratáním nehnuteľnosti - bytu nachádzajúceho sa na ul. Š. X D. H. na X. poschodí, v bytovom dome zapísanom na LV č. XXXX. Pri vypratávaní nehnuteľnosti nebola prítomná povinná ani iná osoba, ktorá by mohla vypratane veci prevziať. Preto sa žalobca pokúsil odovzdať hnutelné veci do úschovy žalovaného, ktorého informoval o povinnosti prevziať veci do úschovy písomne. Žalovaný však napriek svojej povinnosti odmietol prevziať veci do úschovy, najskôr z dôvodu, že na uvedený účel nemá priestory, neskôr s odôvodnením, že nemá postavenie obce, pričom toto postavenie má podľa jeho názoru Bratislava - hlavné mesto, odmietol poskytnúť písomné zdôvodnenie odmietnutia prevzatia vecí do úschovy. Žalobca požiadal Magistrát hlavného mesta SR Bratislava o vyjadrenie k vzniknutému kompetenčnému konfliktu, ktorý v odpovedi žalobcovi potvrdil, že na prevzatie vecí do úschovy je povinný žalovaný. Po vyjadrení magistrátu listom zo dňa 10.03.2016 vyzval žalovaného na prevzatie vypratanych vecí do úschovy s upozornením na uplatnenie si nákladov žalobcu spojených s nesplnením si povinnosti žalovaným. Žalovaný napriek výzve vypratane veci neprevzal, uviedol, že z kapacitných dôvodov, a odporučil žalobcovi uskladniť veci u právnickej osoby, ktorá sa zaoberá skladovaním vecí, a trovy, ktoré tým vzniknú uhradiť z trov exekúcie. V dôsledku nesplnenia si povinnosti žalovaného a z dôvodu všeobecnej prevenčnej povinnosti žalobca zabezpečil úschovu vypratanych vecí u spoločnosti HYDRONIKA NOVA, a.s. na vlastné náklady v sume 480 Eur. Žalovaný náklady žalobcu spojené s uskladnením vypratanych vecí odmietol uhradiť.

3. Podľa vyjadrenia žalovaného, keďže vo všeobecnosti nemožno predpokladať, že obec bude mať vytvorené podmienky na úschovu vypratávaných vecí, ustanovenie § 182 Exekučného poriadku sa z tohto dôvodu javí ako nepraktické. V konečnom dôsledku sa spísané veci uschovajú u právnickej osoby, ktorá sa venuje takejto alebo obdobnej podnikateľskej činnosti, avšak uschovateľom bude obec. Trovy spojené s touto úschovou sú trovami exekúcie, ktoré hradí povinný, nie obec. Žalovaný mal za to, že nie je pasívne vecne legitimovaný v konaní, a preto žiadal, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Podľa žalovaného žalobca ani nepreukázal skutočnosť, že by povinný alebo iné plnoleté osoby neboli prítomné pri vypratávaní bytu alebo odmietli prevziať vypratávané veci. Podstatou konania však nie je preukázanie porušenia povinnosti žalovaného prevziať vypratávané veci do úschovy, ale úhrada nákladov za uskladnenie týchto vecí, ktoré je povinný uhradiť povinný a nie žalovaný ako uschovávateľ. Zároveň uviedol, že aj žalovaný si mohol uplatniť náhradu za uskladnenie vecí od žalobcu v dôsledku porušenia jeho zákonných povinností, keď uložil vypratane veci dňa 02.03.2016 na pozemok žalovaného bez jeho súhlasu, a tieto nezabezpečil.

4. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca žalovanému listom zo dňa 24.02.2016 oznámil, že dňa 02.03.2016 o 09:00 uskutoční exekúciu vypratáním bytu na Š. O. D. H. s tým, aby si stihol zabezpečiť svoju povinnosť vypratať uskladnené veci z vyprataneho bytu v prípade, ak by pri vypratávaní bytu nik nebol, alebo by bolo prevzatie vecí odmietnuté. Zo zápisnice o vypratání bytu zo dňa 02.03.2016 zistil, že na vypratanie bytu sa nedostavil povinný, ani iná oprávnená osoba na prevzatie vecí z vyprataneho bytu, vrátane žalovaného. Z bytu boli vypratane veci, ktorých zoznam tvorí prílohu zápisnice. Listom zo dňa 04.03.2016 žalobca vyzval žalovaného na prevzatie vypratanych vecí do úschovy obce v lehote 7 dní od doručenia s upozornením, že v opačnom prípade si žalobca uplatní na súde nárok na náhradu nákladov za skladovanie za celú dobu, počas ktorej bude skladovanie potrebné. Žalovaný listom zo dňa 18.03.2016 oznámil žalobcovi, že vypratane veci neprevezme do úschovy, nakoľko nedisponuje takými priestormi, kde by z kapacitných dôvodov bolo možné veci uschovať. Spísané veci je podľa oznámenia žalovaného možné uschovať u právnickej osoby, resp. u inej osoby, ktorá sa venuje takejto alebo obdobnej činnosti, pričom trovy spojené s úschovou sú trovami exekúcie. Zistil tiež, že žalobca ako nájomca uzatvoril dňa 02.03.2016 so spoločnosťou HYDRONIKA NOVA, a.s., IČO: 35 718 030 ako prenajímateľom Zmluvu o nájme nebytových priestorov, predmetom ktorej bolo krátkodobé uskladnenie nábytku, vybavenia domácnosti, šatstva, ktorú zmluvné strany dohodou dňa 30.04.2016 ukončili. Výška nájomného bola stanovená na sumu 240 Eur mesačne, a to za každý začatý mesiac prenájmu. Listom zo dňa 07.02.2017 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie nákladov spojených s uskladnením vypratanych vecí v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Žalovaný náklady neuhradil, odkázal žalobcovi, aby postupoval v súlade so zákonom. Zo záznamu Mestskej polície spolu s fotodokumentáciou zistil, že žalobca dňa 02.03.2016 (v deň vypratania bytu) dal vyložiť nábytok na pozemok žalovaného bez jeho súhlasu, čo Mestská polícia zaevidovala ako priestupok.

5. Po právnej stránke súd prvej inštancie posúdil vec podľa § 451 ods. 1, § 454, § 456 prvá veta, § 458 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka (ďalej len "Obč. zák."), § 182 ods. 1, 2, § 183 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „zákon č. 233/1995 Z.z.“), § 1a ods. 2 zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave, čl. 48 ods. 3 Štatútu Hlavného mesta SR Bratislavy.

6. Konštatoval, že bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám. Predpokladom vzniku zodpovednosti z bezdôvodného obohatenia v takomto prípade je na jednej strane existencia právnej povinnosti (zákonnej alebo zmluvnej) na plnenie u toho, za koho sa plnilo, a na druhej strane neexistencia takejto povinnosti u toho, kto v skutočnosti plnil. Dôležité však je, že za obohateného treba považovať toho, za koho sa plnilo, nie toho, komu sa plnenie poskytlo.

7. Na základe vykonaneho dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný si nesplnil svoju zákonnú povinnosť prevziať veci z vypratavanej nehnuteľnosti a uschovať ich, prípadne zabezpečiť ich uschovanie. Uviedol, že táto povinnosť vyplýva žalovanému v postavení obce podľa § 1a ods. 2 zákona č. 377/1990 Zb. v spojení s § 182 zákona č. 233/1995 Z.z. a že jediný žalovaný v postavení obce je povinný veci z vyprataneho bytu uschovať, ak sa pri vypratávaní bytu nenachádzal povinný, ani iná dospelá osoba, ktorá by mohla veci prevziať, alebo odmietla tak urobiť. Hoci žalovaný vo svojom podaní zo dňa 04.12.2017 uviedol, že nebolo preukázané, či sa pri vypratání bytu nezúčastnil povinný alebo iný plnoletý príslušník jeho rodiny, alebo by tieto osoby odmietli prevziať vypratane veci, na

pojednávani uviedol, že spôsob vykonania exekúcie nespochybňuje. Na základe uvedeného považoval súd prvej inštancie za nesporné, že boli splnené podmienky na to, aby veci z vypratávanej nehnuteľnosti uschoval žalovaný ako obec, prípadne aby úschovu na vlastné náklady ako uschovávateľ zabezpečil. Namiesto žalovaného však uschoval veci z vypratávanej nehnuteľnosti žalobca, hoci mu táto povinnosť nevyplýva zo zákona, ani z dohody so žalovaným. Urobil tak preto, aby predišiel vzniku škody na veciach v zmysle § 415 Obč. zák., keďže mal tieto veci vo faktickej dispozícii. Žalovaný si podľa súdu prvej inštancie nesprávne vykladá, že keďže trovy za uschovanie vecí sú trovami exekúcie, je v podstate jedno, kto veci uschová. Trovy exekúcie nehradí súdny exekútor, preto nie je jedno, kto primárne náklady spojené s úschovou znáša. Mal za to, že neexistuje žiadny zákonný, ani „praktický“ dôvod, ako uvádza žalovaný, pre ktorý by mal žalobca úschovu zabezpečiť a znášať jej náklady namiesto žalovaného. Z ďalších zákonných ustanovení zákona č. 233/1995 Z.z. ako aj z jeho účelu vyplýva, že úschovu vecí z vypratávaného bytu má zabezpečovať obec ako povinný subjekt, a nie súdny exekútor.

8. Súd prvej inštancie vyslovil, že v danom prípade bezdôvodné obohatenie nespočíva vo zväčšení majetku žalovaného ako povinného subjektu, ale v tom, že sa jeho majetkový stav nezmenšil v dôsledku toho, že jeho povinnosť splnila na vlastné náklady tretia osoba, a to žalobca. Keďže je neprípustné, aby sa niekto obohacoval na úkor druhého bez toho, aby mal na to nejaký právny dôvod, je podľa neho nevyhnutné, aby bezdôvodné obohatenie vydal. Zaviazal preto žalovaného na zaplatenie 480 Eur, ako nákladov žalobcu spojených s uskladnením vecí z vypratávaného bytu vynaložených namiesto žalovaného. Výšku nákladov spojených s uskladnením mal za preukázanú z nájomnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a spoločnosťou HYDRONIKA NOVA, a.s. za účelom uskladnenia vecí a z faktúry vystavenej za uskladnenie v celkovej sume 480 Eur bez DPH.

9. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení § 262 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ako v celom rozsahu úspešnej strane, sporu priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalovaný a žiadal ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo zmeniť a žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietnuť a priznať mu aj náhradu trov konania. Poukázal na ustanovenia § 182 ods. 1, 2 Exekučného poriadku a uviedol, že v zmysle § 182 Exekučného poriadku má exekútor možnosť odovzdať veci z vypratávaného bytu najskôr povinnému alebo niektorému z plnoletých príslušníkov jeho rodiny a až ak sa prevzatie vecí odmieta, má možnosť ich uložiť (uschovať) po ich spísaní a po zistení, že niet osoby, ktorá by ich mohla prevziať, u obce. Keďže nemožno predpokladať, že obec (mestská časť) bude mať vytvorené vlastné podmienky pre úschovu takýchto vecí, považoval toto ustanovenie za nepraktické. V konečnom dôsledku sa spísané veci uschovávajú u právnickej osoby, ktorá sa venuje takejto alebo obdobnej podnikateľskej činnosti, avšak uschovávateľom bude obec. Trovy spojené s touto úschovou sú trovami exekúcie. Uviedol, že súdnemu exekútorovi podľa vyhlášky MS SR č. 288/1995 Z.z. (platnej do 30.3.2017) patrí jednak odmena za výkon jeho činnosti, ale aj náhrada jeho hotových výdavkov, náhrada za stratu času a spôsob ich určenia, ako aj výška primeraného preddavku na odmenu súdneho exekútora a na náhradu jeho hotových výdavkov za činnosť podľa Exekučného poriadku. Poukázal tiež na ustanovenia § 199b, § 199c ods. 4 a § 193 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z., z ktorých je podľa neho zrejmé, že trovy spojené s uskladnením vecí sú trovami exekúcie. Exekučný zákon neumožňuje a ani nepripúšťa, aby trovy exekúcie platil uschovávateľ. Tieto uhrádza exekútorovi výlučne oprávnený, pričom trovy úschovy sa uspokojujú z výťažku predaja hnutel'ných vecí. Keďže žalobca ako súdny exekútor pri výkone svojej činnosti zastupuje štát, štát zodpovedá za škodu spôsobenú jeho nesprávnym úradným postupom pri výkone exekučnej činnosti (§4 ods. 1 písm. a/ bod 3 zákona č. 514/2003 Z.z.). Mal za to, že súdny exekútor je pri výkone svojej činnosti orgánom verejnej moci a ako žalobca nemá aktívnu legitimáciu byť účastníkom konania.

11. Žalobca vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že právnym základom ním uplatneného nároku je nesplnenie zákonnej povinnosti žalovaného na prevzatie vecí do úschovy po vypratání bytu a vo svojom odvolaní (ani v predošlých podaniach) neuviedol právne zdôvodnenie ani žiadne skutočnosti, ktorými by sa zbavil zodpovednosti za porušenie tejto jeho zákonnej povinnosti. K argumentácii žalovaného o nedostatku jeho aktívnej legitimácie uviedol, že v zmysle § 2 Exekučného poriadku je exekútor štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie

núteného výkonu exekučných titulov. V žiadnom prípade nemožno podľa neho o exekútorovi hovoriť ako o zástupcovi štátu, keďže štát na súdneho exekútora ako na orgán verejnej moci len preniesol časť kompetencií štátu pri nútenom výkone exekučných titulov, nejde však o vzťah zastupovaného a zástupcu. Súdny exekútor však vystupuje ako štátom určená a splnomocnená osoba s plnou právnou subjektivitou. To sa prejavuje aj v konštrukcii zodpovednosti exekútora za škodu v zmysle ust. § 31 Exekučného poriadku (§ 33 Ex. Por. V znení účinnom do 31.3.2017), podľa ktorej exekútor zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti. Považoval tak závery žalovaného o nedostatku aktívnej legitímácie exekútora za nesprávne, v rozpore s platným právnym poriadkom SR.

12. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.) vyzval žalobcu a žalovaného v zmysle § 382 C.s.p. na vyjadrenie sa k novej aplikácii ust. § 420 ods. 1 Obč. zák. a vo veci rozhodol bez pojednávania postupom podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

13. Podľa § 182 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „zákon č. 233/1995 Z.z.“), veci odstránené z vypratávaného objektu sa odovzdávajú povinnému alebo niektorému z plnoletých príslušníkov jeho rodiny. Ak nie je prítomný pri vypratávaní nikto, kto by mohol veci prevziať, alebo ak sa prevzatie vecí odmieta, veci sa spíšu a dajú do úschovy obci. Exekútor upovedomí povinného o tom, že jeho veci boli dané do úschovy.

14. Podľa § 183 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995, ak si povinný nevyzdvihne veci u obci do šiestich mesiacov odo dňa, keď boli uschované, predajú sa na návrh obce podľa ustanovení o predaji hnutelných vecí. Výťažok predaja vyplatí exekútor povinnému po zrážke trov úschovy, trov predaja a trov exekúcie.

15. Podstata exekúcie vypratáním nehnuteľností spočíva v tom, že súdny exekútor po doručení exekučného príkazu urobí opatrenia smerujúce k tomu, aby sa z vypratávaného objektu odstránili veci patriace povinnému a príslušníkom jeho rodiny, ako aj veci, ktoré síce patria niekomu inému, ale sú so súhlasom povinného umiestnené vo vypratávanom objekte alebo na vypratávanom objekte. Zároveň urobí exekútor opatrenia, aby bol z vypratávaného objektu vykázaný povinný a všetci, ktorí sa tam zdržujú na základe práva povinného. Veci odstránené z vypratávaného objektu sa odovzdávajú povinnému alebo niektorému z plnoletých príslušníkov jeho rodiny, ak to nie je možné, veci sa spíšu a dajú do úschovy obci.

16. Súd prvej inštancie vyslovil správny názor, že v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení žalovaný v postavení obce podľa § 1a ods. 2 zákona č. 377/1990 Zb. v spojení s § 182 zákona č. 233/1995 Z.z. mal povinnosť veci z vypratávaného bytu uschovať, keďže sa pri vypratávaní bytu nenachádzal povinný, ani iná dospelá osoba, ktorá by mohla veci prevziať, alebo odmietla tak urobiť. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobcom (exekútorom) bol žalovaný vyzvaný na prevzatie vypratávaných hnutelných vecí a že žalovaný si túto povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona nesplnil. Obrana žalovaného, že nedisponuje takými priestormi, kde by z kapacitných dôvodov bolo možné predmetné veci uschovať a keďže nemožno predpokladať, že obec (mestská časť) bude mať vytvorené vlastné podmienky na úschovu takýchto vecí, javí sa ust. § 182 Exekučného poriadku ako nepraktické, nie je dôvodná. Polemizovanie žalovaného s uvedeným ustanovením nie je právne relevantné. Nebola dôvodná ani argumentácia žalovaného, že v konečnom dôsledku sa spísané veci uschovávajú u právnickej osoby, ktorá sa venuje takejto alebo obdobnej podnikateľskej činnosti, avšak uschovávateľom bude obec. Bolo na obci, či veci z vypratávanej nehnuteľnosti prevezme do úschovy do svojich priestorov, alebo by tak bola vykonala úschovu týchto vecí prostredníctvom nejakej právnickej osoby, pretože povinnosť uskutočniť úschovu vecí z vypratávanej nehnuteľnosti vyplýva zo zákona výlučne žalovanému, čo však neurobil, a ak by bol úschovu týchto vecí uskutočnil prostredníctvom právnickej osoby a boli by mu s tým vznikli náklady, až tieto by si potom bol mohol žalovaný uplatniť ako trovy exekúcie. Žalobca tiež v konaní preukázal, že po odmietnutí žalovaným splniť si túto povinnosť na výzvu žalobcu (exekútora), musel zabezpečiť úschovu vecí z vypratávanej nehnuteľnosti na vlastné náklady, ktorých výšku aj preukázal. Nakoľko tieto náklady za prenájom priestorov pre úschovu vecí vznikli žalobcovi, na ktorého meno bola vystavená na ich úhradu aj faktúra doložená žalobcom, nebola dôvodná ani námietka žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácii žalobcu na podanie predmetnej žaloby. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatnené právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že

sa ňou v konaní nezaoberal. Keďže sa teda súd prvej inštancie výslovne k aktívnej legitímácii v danom prípade nevyjadril, považoval žalobcu za aktívne legitimovaného na podanie predmetnej žaloby. Jeho aktívnu legitímáciu ani žalovaný v konaní nenamietal, túto namietal až v podanom odvolaní, navyše jeho argumentácia, že žalobca ako súdny exekútor pri výkone svojej činnosti zastupuje štát, ktorý zodpovedá za škodu spôsobenú jeho nesprávnym úradným postupom pri výkone exekučnej činnosti (§ 4 ods. 1 písm. a/ bod 3 zákona č. 514/2003 Z.z.) sa na daný prípad nevzťahuje.

17. Takto dôvodný nárok žalobcu voči žalovanému však súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil ako vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, keď podľa neho žalobcovi vznikli vyššie uvedené náklady plnením za žalovaného. Žalovaný však nemal povinnosť plniť náklady spojené s uskladnením vecí z vypratávaného objektu, ale mal len zo zákona v zmysle § 182 Exekučného poriadku povinnosť prevziať veci do úschovy a pokiaľ by tak bol urobil a bol by ich sám aj uskladnil vo svojich priestoroch, tieto náklady by mu ani neboli vznikli. Takže nebolo možné vychádzať z toho, že žalovanému by boli vznikli náklady v žalobcom uplatňovanej sume a že žalobca túto sumu, ktorá je predmetom konania, vynaložil za žalovaného, teda, že plnil takto za žalovaného. Žalobcom uplatňovaný nárok odvolací súd posúdil na rozdiel od súdu prvej inštancie ako nárok žalobcu na náhradu škody, ktorá mu uhradením nákladov vzniknutých so zabezpečením nájmu priestorov za účelom úschovy vecí z vypratávanej nehnuteľnosti vznikla.

18. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené vyzval v zmysle ust. § 382 C.s.p. sporové strany na vyjadrenie sa k prípadnému použitiu ust. § 420 ods. 1 Obč. zák., nakoľko odvolací súd dospel k záveru, že predmetný nárok treba posúdiť podľa uvedeného ustanovenia o náhrade škody, teda podľa iného zákonného ustanovenia ako vec posúdil súd prvej inštancie.

19. Žalobca vo svojom vyjadrení na výzvu odvolacieho súdu oznámil, že súhlasí s aplikáciou ust. § 420 ods. 1 Obč. zák. Žalovaný mal za to, že v danej veci nie sú naplnené základné predpoklady pre zodpovednosť žalovaného na náhradu škody v zmysle ust. § 420 Obč. zák., keďže nedošlo podľa neho nielen k protiprávnemu konaniu, ale nedošlo ani k vzniku žiadnej škody na strane žalobcu. Uviedol, že žalobca si v konaní uplatňuje výlučne náhradu výdavkov za uskladnenie vecí, ktoré sú trovami exekúcie a ktoré v zmysle Exekučného poriadku uhrádza povinný. Mal za to, že všetky náklady spojené s uskladnením vypratávaných hnutelných vecí, teda trovy spojené s úschovou sú trovami exekúcie a že nie je ani účastníkom v exekučnom konaní v zmysle § 35 Exekučného poriadku. Ak by aj veci obec prevzala, samo o sebe to neznamená, že uskladnenie prevzatých vecí by bolo bezodplatné, ako sa nesprávne podľa neho domnieva žalobca. Uviedol tiež, že zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov ani takéto nakladanie s jej majetkom nepripúšťa a súdny exekútor by mu musel uhradiť náklady spojené s uskladnením vecí; úhrada za uskladnené veci sú hotovými výdavkami exekúcie.

20. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

21. Ide o všeobecnú zodpovednosť za škodu a jej predpokladmi vzniku každej občianskoprávnej zodpovednosti je protiprávny úkon, spôsobenie škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou. Predpokladom vzniku tejto zodpovednosti je, že niekto porušil určitú povinnosť (pričom nezáleží na tom, či ide o povinnosť vyplývajúcu z určitého záväzkovoprávneho vzťahu alebo o povinnosť uloženú priamo zákonom) a porušením tejto povinnosti spôsobil inej osobe škodu. Obsahom tohto vzťahu je právo poškodeného požadovať náhradu škody a povinnosť toho, kto podľa zákona za škodu zodpovedá, škodu nahradiť.

22. V danom prípade žalovaným došlo k porušeniu povinnosti uloženej mu priamo zákonom, vyplývajúcej z ust. § 182 ods. 2 Exekučného poriadku, keď na výzvu žalobcu ako exekútora vykonávajúceho vypratanie bytu povinného odmietol prevziať hnutelné veci z vypratávaného bytu do úschovy. Žalobcovi tak vznikla v dôsledku toho, teda v príčinnej súvislosti s tým, škoda spočívajúca v uhradení nákladov za prenájom priestorov na ich uskladnenie, a tým aj nárok na náhradu takto mu vzniknutej škody voči žalovanému, ktorý porušil svoju povinnosť uloženú mu zákonom. Odvolacie námietky žalovaného, ako aj jeho argumentáciu na výzvu odvolacieho súdu vyhodnotil odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené za nedôvodné.

23. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za použitia iného ustanovenia, a to § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

24. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanému úspešnému v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 2 C.s.p. nie je prípustné v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ C.s.p.